

US استیل

شرکت فولاد ایالات متحده (United States Steel Corporation) یک شرکت فولاد آمریکایی مستقر در پیتسبورگ، پنسیلوانیا است. این شرکت دارای تأسیسات تولیدی در چندین مکان دیگر در ایالات متحده و اروپای مرکزی است.

این شرکت محصولات فولادی، از جمله محصولات تخت نورد و لوله‌ای را برای مشتریان در صنایع مختلف خودرو، ساخت و ساز، مصرف‌کننده، برق، تجهیزات صنعتی، توزیع و انرژی تولید و به فروش می‌رساند. این فعالیت‌ها همچنین شامل تأسیسات تولید سنگ آهن و کک می‌شود.

شرکت فولاد ایالات متحده در سال ۲۰۰۸ در بین تولیدکنندگان جهانی فولاد رتبه هشتم و تا سال ۲۰۲۲ رتبه بیست و چهارم را کسب کرد و پس از نوکور، دومین تولیدکننده بزرگ فولاد در ایالات متحده باقی ماند. این شرکت که در سال ۱۹۸۶ به شرکت USX تغییر نام داد، در سال ۲۰۰۱ پس از جداسازی تجارت انرژی خود، از جمله Marathon Oil و سایر دارایی‌ها، از شرکت اصلی فولاد خود، نام فعلی خود، U.S. Steel، را به خود گرفت.

نیپون استیل، بزرگترین تولیدکننده فولاد ژاپن، اعلام کرد که قصد دارد شرکت فولاد ایالات متحده را با قیمت ۱۴/۹ میلیارد دلار (یا ۵۵ دلار برای هر سهم) خریداری کند و منتظر تأیید نهادهای نظارتی و سهامداران است. این معامله که در اواسط دسامبر ۲۰۲۳ اعلام شد، نام و دفتر مرکزی فولاد ایالات متحده را در پیتسبورگ حفظ کرد. این خرید برنامه‌ریزی شده با مخالفت اتحادیه کارگران فولاد ایالات متحده، کمپین ریاست جمهوری ترامپ و دولت بایدن مواجه شد. در ژانویه ۲۰۲۵، دولت بایدن رسماً این خرید را مسدود کرد. سپس فولاد ایالات متحده و فولاد نیپون علیه دولت بایدن به دلیل جلوگیری از ادغام شکایت کردند و ادعا کردند که این منع ادغام غیرقانونی و با انگیزه سیاسی بوده است.

تاریخچه

قرن بیستم

سهام شرکت فولاد ایالات متحده، منتشر شده در ۳۰ دسامبر ۱۹۲۴

در سال ۱۹۰۱، جی. پی. مورگان با ادغام شرکت‌های فولاد کارنگی، فولاد فدرال و فولاد ملی به مبلغ ۴۹۲ میلیون دلار، تقریباً معادل ۱۸ میلیارد دلار امروز، شرکت فولاد ایالات متحده را تأسیس کرد.

در سال‌های اوج خود، فولاد ایالات متحده، که در آن زمان در وال استریت با عنوان "شرکت" شناخته می‌شد، بیشتر به خاطر اندازه‌اش شناخته می‌شد تا کارایی یا نوآوری‌اش. در سال ۱۹۰۱، این شرکت با تولید تقریباً دو سوم فولاد کشور، بزرگترین تولیدکننده فولاد بود. این شرکت همچنین از طریق شرکت کشتیرانی پیتسبورگ، بزرگترین ناوگان تجاری در دریاچه‌های بزرگ را اداره می‌کرد. به دلیل بدهی‌های زیاد از زمان تأسیس، از آنجایی که اندرو کارنگی برای سهم خود اوراق قرضه طلا درخواست کرده بود و نگرانی‌ها در مورد دعاوی ضد انحصار، فولاد ایالات متحده با احتیاط عمل می‌کرد.

در سال ۱۹۰۲، اولین سال کامل فعالیتش، شرکت فولاد ایالات متحده ۶۷ درصد از کل فولاد تولید شده در ایالات متحده را تولید می‌کرد. با این حال، تقریباً یک قرن بعد، در سال ۲۰۰۱، این تولید به تنها هشت درصد کاهش یافت.

در بیشتر قرن بیستم، فولاد ایالات متحده هم بزرگترین تولیدکننده فولاد جهان و هم بزرگترین شرکت آن بود. سرمایه آن ۱/۴ میلیارد دلار (۵۲/۹ میلیارد دلار امروز) بود، که آن را به اولین شرکت میلیارد دلاری جهان تبدیل کرد، اگرچه دفتر شرکت‌های ایالات متحده بعداً آن را حدود ۷۰۰ میلیون دلار ارزش‌گذاری کرد.

دفتر مرکزی این شرکت در ساختمان امپایر (منهتن) در شهر نیویورک واقع شده بود؛ جایی که به مدت ۷۵ سال یکی از بزرگترین مستأجران ساختمان باقی ماند. چارلز ام. شواب، مدیر اجرایی فولاد کارنگی که در ابتدا ادغام را به مورگان پیشنهاد داد، در نهایت به عنوان اولین رئیس شرکت جدید ظاهر شد.

در سال ۱۹۰۷، شرکت فولاد ایالات متحده، بزرگترین رقیب خود، شرکت زغال سنگ، آهن و راه آهن تنسی، مستقر در بیرمنگام، آلاباما را خریداری کرد و شرکت زغال سنگ تنسی در شاخص میانگین صنعتی داو جونز جای خود را به شرکت جنرال الکتریک داد. سال بعد، در مارس ۱۹۰۸، این شرکت پس از جلسات رئیس هیئت مدیره، البرت اچ. گری، با مدیران ایمنی شرکت‌های فعال، کمیته ایمنی فولاد ایالات متحده را تشکیل داد که منجر به معرفی جنبش مدرن «اولویت با ایمنی» شد. هدف از تشکیل این کمیته، افزایش ایمنی محل کار، کاهش حوادث کارگری و محافظت از شرکت در برابر انتقادات و مسئولیت‌های قانونی بود.

رقیب اصلی فولاد ایالات متحده، شرکت فولاد بتلهم، به رهبری رئیس سابق فولاد ایالات متحده، چارلز ام. شواب، در نوآوری سریع‌تر بود. تا سال ۱۹۱۱، سهم بازار فولاد ایالات متحده به ۵۰ درصد کاهش یافته بود. در همان سال، جیمز ای. فارل رئیس شد و تا سال ۱۹۳۲ این سمت را بر عهده داشت.

همچنین در سال ۱۹۱۱، شرکت استاندارد اویل توسط دولت فدرال تجزیه شد و دولت ایالات متحده تلاش کرد تا از قوانین ضد انحصار فدرال برای تجزیه شرکت فولاد ایالات متحده استفاده کند، اما در انجام این کار ناموفق بود.

در کتابی که در سال ۲۰۰۸ منتشر شد، نویسنده داگلاس بلکمن استدلال کرد که رشد فولاد ایالات متحده در جنوب تا حدودی به نیروی کار ارزان سیاه‌پوستان و استثمار محکومین نسبت داده می‌شود. بلکمن استدلال کرد که این شرکت از قوانین سیاه‌پوستان و قوانین تبعیض‌آمیز برای به دست آوردن کارگران سیاه‌پوست با هزینه‌های کمتر استفاده کرده و با بیش از ۲۰ شهرستان آلاباما برای استفاده از نیروی کار محکومین توافق کرده و به ازای هر کارگر، ۹ دلار در ماه به مردم محلی پرداخت می‌کرد. بسیاری از زندانیان در شرایط سخت مجبور به کار در معادن شدند و برخی از آنها در اثر سوء استفاده و سوء تغذیه جان خود را از دست دادند. این سیستم اجاره محکومین تا اواخر دهه ۱۹۲۰ ادامه یافت و در هشت ایالت جنوبی گسترده بود و به شرکت‌ها و کشاورزان به طور یکسان سود می‌رساند.

شرکت فولاد آمریکا

از نظر ارزش قراردادهای تولید جنگ جهانی دوم، در بین شرکت‌های ایالات متحده رتبه شانزدهم را داشت. تولید در سال ۱۹۵۳ به بیش از ۳۵ میلیون تن رسید. بیشترین میزان اشتغال در سال ۱۹۴۳ بود، زمانی که بیش از ۳۴۰،۰۰۰ کارمند داشت.

دولت فدرال برای کنترل فولاد ایالات متحده مداخله کرد. در سال ۱۹۵۲، رئیس‌جمهور هری اس. ترومن تلاش کرد تا کارخانه‌های فولاد این شرکت را برای حل بحران با اتحادیه خود، کارگران فولاد متحد آمریکا، تصاحب کند. دیوان عالی کشور با حکم مبنی بر اینکه رئیس‌جمهور اختیار قانونی برای تصرف کارخانه‌ها را ندارد، این تصاحب را مسدود کرد. رئیس‌جمهور جان اف کندی در سال ۱۹۶۲ موفق‌تر بود، زمانی که صنعت فولاد را برای معکوس کردن افزایش قیمت‌هایی که کندی آنها را به طرز خطرناکی تورمزا می‌دانست، تحت فشار قرار داد.

به گفته دن کارتر، نویسنده کتاب «سیاست خشم: جورج والاس، ریشه‌های محافظه‌کاری جدید و دگرگونی سیاست آمریکا»، شرکت فولاد ایالات متحده از تلاش‌های دولت کندی برای مشارکت دادن کسب‌وکارهای آلاباما در لغو تبعیض نژادی دانشگاه آلاباما، که فرماندار جورج والاس با آن مخالفت کرده بود، حمایت نکرد.

در سال ۱۹۶۳، اگرچه این شرکت بیش از ۳۰۰۰۰ کارگر در بیرمنگام، آلاباما، استخدام کرده بود، راجر ام. بلو، رئیس شرکت، «اعلام کرد که هرگونه تلاشی برای استفاده از موقعیت شرکتش در بیرمنگام برای فشار بر سفیدپوستان محلی «برای من شخصاً منزجرکننده» و «برای افسران همکارم در فولاد ایالات متحده منزجرکننده» است.

در سال‌های پس از جنگ جهانی دوم، صنعت فولاد و تولیدات سنگین دستخوش تجدید ساختار شدند که منجر به کاهش نیاز فولاد ایالات متحده به نیروی کار، تولید و سبد سهام شد. بسیاری از مشاغل به خارج از کشور منتقل شدند. تا سال ۲۰۰۰، این شرکت ۵۲۵۰۰ نفر را استخدام کرد.

برج فولاد ایالات متحده در مرکز شهر پیتسبورگ

در روزهای اولیه دولت ریگان، شرکت‌های فولاد برای رقابت با کالاهای وارداتی، تخفیف‌های مالیاتی قابل توجهی دریافت کردند. اما به جای نوسازی کارخانه‌های خود، شرکت‌های فولاد سرمایه خود را از فولاد به حوزه‌های سودآورتر منتقل کردند. در مارس ۱۹۸۲، شرکت فولاد ایالات متحده امتیازات خود را دریافت کرد و ۱/۴ میلیارد دلار پول نقد و ۴/۷ میلیارد دلار وام برای شرکت نفت ماراتن پرداخت کرد و از طریق ادغام تقریباً ۵۰۰ میلیون دلار در مالیات صرفه‌جویی کرد. سناتور آرلن اسپکتر (جمهوری‌خواه-پنسیلوانیا)، معمار امتیازات مالیاتی برای شرکت‌های فولاد، شکایت کرد که "ما در کنگره ریسک می‌کنیم و احساس می‌کنیم که آنها باید آن را در فولاد سرمایه‌گذاری کنند." این رویدادها موضوع "آهنگ دزدی ایالات متحده" توسط خواننده فولک آن فینی است.

در سال ۱۹۸۴، دولت فدرال مانع از خرید شرکت فولاد ملی توسط شرکت فولاد ایالات متحده شد و فشار سیاسی از سوی کنگره ایالات متحده و همچنین اتحادیه کارگران فولاد ایالات متحده (USW)، این شرکت را مجبور به کنار گذاشتن برنامه‌های واردات تخته‌های شرکت فولاد بریتانیا کرد. شرکت فولاد ایالات متحده سرانجام در سال ۲۰۰۳، پس از ورشکستگی شرکت فولاد ملی، دارایی‌های این شرکت را به دست آورد. به عنوان بخشی از طرح تنوع‌بخشی خود، شرکت فولاد ایالات متحده در ۷ ژانویه ۱۹۸۲ شرکت نفت ماراتن و چند سال بعد شرکت نفت و گاز تگزاس را خریداری کرد. در

سال ۱۹۸۶، این شرکت دارایی‌های خود را به عنوان شرکت **USX** سازماندهی مجدد کرد و شرکت فولاد ایالات متحده به عنوان یک شرکت تابعه اصلی به **USS, Inc.** تغییر نام داد.

حدود ۲۲۰۰۰ کارمند **USX** در ۱ آگوست ۱۹۸۶، پس از آنکه اتحادیه کارگران فولاد ایالات متحده و این شرکت نتوانستند بر سر شرایط قرارداد جدید کارکنان به توافق برسند، کار خود را متوقف کردند. این اتفاق توسط شرکت به عنوان یک اعتصاب و توسط اتحادیه به عنوان یک تعطیلی کارخانه توصیف شد. این امر منجر به غیرفعال شدن اکثر تأسیسات **USX** تا اول فوریه ۱۹۸۷ شد که سهم بازار بخش فولاد را به طور جدی کاهش داد. در ۳۱ ژانویه ۱۹۸۷، مصالحه‌ای بین اعضای اتحادیه ایجاد و پذیرفته شد. در ۴ فوریه ۱۹۸۷، سه روز پس از توافق برای پایان دادن به توقف کار، **USX** اعلام کرد که چهار کارخانه **USX** برای همیشه تعطیل خواهند ماند و حدود ۳۵۰۰ شغل اتحادیه را از بین خواهند برد.

در اواخر سال ۱۹۸۶، کارل ایکان، مهاجم شرکتی، در بحبوحه توقف کار، تصاحب خصمانه این غول فولاد را آغاز کرد. او مذاکرات جداگانه‌ای با اتحادیه و مدیریت انجام داد و به نبردهای نیابتی با سهامداران و مدیریت ادامه داد. اما او در ۸ ژانویه ۱۹۸۷، چند هفته قبل از بازگشت کارمندان اتحادیه به کار، تمام تلاش‌ها برای خرید شرکت را رها کرد. در اواخر قرن بیستم، فولاد ایالات متحده بیشتر درآمد خود را از عملیات انرژی به دست می‌آورد.

قرن بیست و یکم

برج فولاد ایالات متحده، که اکنون وان لیبرتی پلازا نام دارد، در شهر نیویورک

در سال ۲۰۰۱، تحت مدیریت مدیرعامل توماس آش، شرکت ماراتن و سایر دارایی‌های غیرفولادی، به جز ترنستار، را از هم جدا کرد و با خرید کارخانه‌هایی در اسلواکی و صربستان، در سطح بین‌المللی گسترش یافت.

در اوایل دهه ۲۰۱۰، شرکت فولاد ایالات متحده سیستم‌های نرم‌افزاری خود را در سراسر تأسیسات تولیدی خود مدرن کرد. این شرکت که با چالش‌های مالی روبرو بود، کارخانه‌های صربستانی خود را که عملکرد ضعیفی داشتند، در ژانویه ۲۰۱۲ به دولت صربستان فروخت. در سال ۲۰۱۴، کاهش ارزش بازار فولاد ایالات متحده باعث حذف آن از فهرست S&P 500 و انتقال آن به فهرست S&P MidCap 400 شد.

با این حال، در اکتبر ۲۰۱۹، فولاد ایالات متحده با سرمایه‌گذاری ۷۰۰ میلیون دلار در شرکت فولاد بیگ ریور، یک حرکت استراتژیک جسورانه انجام داد و ۴۹/۹٪ از سهام مالکیت در گواهی پیشگام LEED را به دست آورد. تأسیسات فولاد شرکت فولاد ایالات متحده در دسامبر ۲۰۲۰ با دو برابر کردن سرمایه‌گذاری خود، اعلام کرد که سهام باقی‌مانده در شرکت فولاد بیگ ریور را با قیمت ۷۷۴ میلیون دلار خریداری خواهد کرد و این خرید را در ژانویه ۲۰۲۱ نهایی خواهد کرد.

در فوریه ۲۰۲۲، شرکت فولاد ایالات متحده ساخت کارخانه جدیدی را در اوسئولا، آرکانزاس آغاز کرد که تا سال ۲۰۲۴ عملیاتی خواهد شد. در آوریل ۲۰۲۲، کارخانه فولاد بیگ ریور با کوره قوس الکتریکی و نورد تخت در اوسئولا، پس از ممیزی مستقل توسط ثبت‌کننده سیستم کیفیت (SRI)، به اولین سایت ResponsibleSteel در آمریکای شمالی تبدیل شد که گواهینامه دریافت کرد.

تلاش برای تصاحب توسط نیپون استیل

در ۱۸ دسامبر ۲۰۲۳، نیپون استیل پیشنهاد خرید یو اس استیل را با قیمت ۱۴/۹ میلیارد دلار یا ۵۵ دلار برای هر سهم ارائه داد. این مبلغ در مقایسه با پیشنهاد ۳۵ دلاری کلیولند-کلیفس، ۱۴۲ درصد بیشتر بود. پیشنهاد نیپون در آوریل ۲۰۲۴ توسط سهامداران یو اس استیل تصویب شد. نیپون متعهد شد که دفتر مرکزی یو اس استیل در پیتسبورگ را حفظ کند و به قراردادهای اتحادیه پایبند باشد.

این معامله واکنش‌های مختلفی را از سوی اتحادیه کارگری برجسته کارگران فولاد، سیاست‌گذاران، سرمایه‌گذاران و سایر ذینفعان دریافت کرده است. در ۱۴ مارس ۲۰۲۴، جو بایدن، رئیس جمهور ایالات متحده، اعلام کرد که شرکت فولاد ایالات متحده باید متعلق به آمریکا باقی بماند و اظهار داشت که خرید پیشنهادی توسط نیپون استیل، خطری برای امنیت ملی خواهد بود و همچنین اعلام کرد که از مقامات نظارتی ایالات متحده برای جلوگیری از این معامله استفاده خواهد کرد. پس از این افشاگری، مشخص شد که کمیته سرمایه‌گذاری خارجی در ایالات متحده (CFIUS) اختیار دارد که بر اساس مسائل امنیت ملی، این خرید را مسدود کند.

در ژوئیه ۲۰۲۴، نیپون استیل، مایک پمپئو را برای لابی‌گری جهت خرید فولاد ایالات متحده استخدام کرد. تا سپتامبر، دولت بایدن با استناد به نگرانی‌های امنیت ملی، برنامه‌هایی را برای جلوگیری از این معامله اعلام کرد. در ۱۰ دسامبر ۲۰۲۴، گزارش شد که جو بایدن، رئیس جمهور وقت ایالات متحده، قصد دارد پس از تکمیل بررسی کمیته سرمایه‌گذاری خارجی در ایالات متحده (CFIUS)، که بعداً چند هفته بعد به پایان رسید، خرید پیشنهادی نیپون را مسدود کند.

در ۱۸ دسامبر ۲۰۲۴، نامه‌ای از CFIUS که در ۱۴ دسامبر ۲۰۲۴ نوشته شده بود، توسط رویترز به دست آمد که نشان می‌داد زمینه برای بایدن فراهم شده است تا معامله پیشنهادی نیپون استیل را تا مهلت ۲۳ دسامبر مسدود کند و نتیجه گرفت که "کمیته هنوز در مورد اینکه آیا اقدامات کاهشی پیشنهادی طرفین مؤثر خواهد بود... یا اینکه آیا آنها خطر امنیت ملی ایالات متحده ناشی از این معامله را حل می‌کنند یا خیر، به اجماع نرسیده است" و اینکه "رئیس جمهور می‌تواند در هر زمانی

که صلاح بداند، اقدامی برای تعلیق یا ممنوعیت یک معامله تحت پوشش که امنیت ملی را تهدید می‌کند، انجام دهد." در ۲۳ دسامبر ۲۰۲۴، CFIUS بررسی خود در مورد خرید پیشنهادی نیپون استیل را بدون رسیدن به اجماع در مورد خطرات امنیت ملی به پایان رساند. سپس خرید پیشنهادی نیپون در ۳ ژانویه ۲۰۲۵ رسماً توسط رئیس جمهور بایدن مسدود شد. در ۶ ژانویه، نیپون استیل و یو اس استیل از دولت بایدن به دلیل این بلوک شکایت کردند.

این شرکت‌ها همچنین شکایتی در RICO علیه کلیولند-کلیفز، مدیر عامل آن و رئیس اتحادیه کارگران فولاد متحد، اتحادیه اصلی نماینده کارکنان فولاد ایالات متحده، ارائه کردند. یو اس استیل در بیانیه‌ای در ۱۳ ژانویه ۲۰۲۵ اعلام کرد که همچنان به بستن قرارداد با نیپون استیل متعهد است.

در ۲۷ ژانویه ۲۰۲۵، سرمایه‌گذار فعال، آنکورا هولدینگز، یک استراتژی مبارزه نیابتی را با هدف برکناری مدیر عامل دیوید بوریت و پایان دادن به دعوی قضایی متمرکز بر تکمیل خرید نیپون استیل منتشر کرد. آنکورا، آلن کستنباوم را به عنوان مدیر عامل جدید معرفی کرد و بر تجربه او در صنعت فولاد و چشم‌اندازش برای احیای میراث فولاد ایالات متحده تأکید کرد. کستنباوم با ملاقات با مقامات کاخ سفید، نمایندگان اتحادیه و قانونگذاران، به دنبال جلب حمایت برای رهبری بالقوه خود در فولاد ایالات متحده بوده است. دیوید مک‌کال، رئیس اتحادیه کارگران فولاد، کستنباوم را «انتخابی بسیار بهتر» از مدیر عامل فعلی، دیوید بوریت، دانست. این اظهار نظر، همراه با علاقه روزافزون اعضای عادی، نشان می‌دهد که بخشی از اتحادیه ممکن است تغییر در رهبری را به ادامه عدم قطعیت پیرامون خرید پیشنهادی ترجیح دهد.

اعضای اتحادیه از روند طولانی پیشنهاد ۱۴/۱ میلیارد دلاری نیپون استیل ابراز ناامیدی کرده‌اند. اگرچه فولاد ایالات متحده علناً از این معامله حمایت کرده است، اما گروه‌های کارگری همچنان نگران عواقب احتمالی آن برای مشاغل، عملیات و آینده شرکت تحت مالکیت خارجی هستند.

آنکورا پیشنهاد فروش عملیات فولاد بیگ ریور این شرکت در آرکانزاس را داده است. این طرح از درآمد حاصل از فروش برای نوسازی کارخانه‌های فولاد قدیمی‌تر اتحادیه‌ای در پنسیلوانیا، ایندیانا و ایلینوی استفاده خواهد کرد. آنکورا استدلال می‌کند که سرمایه‌گذاری در تأسیسات قدیمی از مشاغل اتحادیه حمایت کرده و عملیات سنتی فولادسازی را احیا می‌کند. این پیشنهاد با این رویکرد در تضاد است. با مدل جدیدتر، غیر اتحادیه‌ای و کم‌مصرف بیگ ریور، که برخی در اتحادیه معتقدند خطراتی را برای اشتغال اتحادیه و ظرفیت صنعتی ملی ایجاد می‌کند،

سهام و سود سهام

شرکت فولاد ایالات متحده (U.S. Steel) یکی از اجزای سابق شاخص میانگین صنعتی داو جونز است که از ۱ آوریل ۱۹۰۱ تا ۳ مه ۱۹۹۱ در فهرست قرار داشت. این شرکت تحت نام شرکت USX خود با شرکت‌های Navistar International و Primerica از فهرست حذف شد. شرکت فولاد ایالات متحده که از سال ۱۹۵۷ عضو اصلی S&P 500 بود، در ۲ ژوئیه ۲۰۱۴ به دلیل کاهش ارزش بازار از این شاخص حذف شد.

هیئت مدیره هر سال چهار بار اعلام سود سهام را بررسی می‌کند و چک‌های مربوط به سود سهام اعلام شده روی سهام عادی را برای دریافت در ماه‌های مارس، ژوئن، سپتامبر و دسامبر ارسال می‌کند. در سال ۲۰۰۸، سود سهام ۰/۳۰ دلار برای هر سهم بود که بالاترین میزان در تاریخ شرکت بود. با این حال، تا ۲۷ آوریل ۲۰۰۹، این سود به ۰/۰۵ دلار برای هر سهم کاهش یافت. در فوریه

۲۰۲۰، سود سهام به ۰/۰۱ دلار برای هر سهم کاهش یافت، اما بعداً در نوامبر ۲۰۲۱ به ۰/۰۵ دلار برای هر سهم افزایش یافت.

مسائل حقوقی

کار

شرکت فولاد ایالات متحده سیاست‌های کارگری اندرو کارنگی را حفظ کرد. کارنگی معتقد بود که «دستمزد خوب و کارگران خوبی که من می‌شناسم، نیروی کار ارزان هستند.» اتحادیه انجمن کارگران آهن و فولاد ایالات متحده که نماینده کارگران کارخانه هومستد، پنسیلوانیا بود، سال‌ها پس از یک اعتصاب خشونت‌آمیز در سال ۱۸۹۲ از هم پاشید. شرکت فولاد ایالات متحده در سال ۱۹۰۱، سالی که تأسیس شد، اعتصاب دیگری را شکست داد. شرکت فولاد ایالات متحده، شهر گری، ایندیانا را در سال ۱۹۰۶ ساخت و ۱۰۰ سال بعد، این شهر همچنان محل بزرگترین کارخانه فولاد یکپارچه در نیمکره شمالی باقی ماند. شرکت فولاد ایالات متحده در طول جنگ جهانی اول، زمانی که تحت فشار دولت ویلسون، مخالفت خود را با اتحادیه‌ها به اندازه‌ای کاهش داد که به برخی از آنها اجازه فعالیت در کارخانه‌های خاصی را داد، به یک آشتی با اتحادیه‌ها رسید. با این حال، به محض پایان جنگ، به سیاست‌های قبلی خود بازگشت و در اعتصابی در سال ۱۹۱۹، تلاش‌های ویلیام زد. فاستر از AFL برای سازماندهی اتحادیه را شکست داد.

فشار سنگین افکار عمومی، شرکت را مجبور کرد تا از ۱۲ ساعت کار در روز صرف نظر کند و روز کاری استاندارد هشت ساعته را اتخاذ کند. در طول دهه ۱۹۲۰، شرکت فولاد ایالات متحده، مانند بسیاری از کارفرمایان بزرگ دیگر، شیوه‌های استخدام پدرسالارانه را با «طرح‌های نمایندگی کارکنان» (ERPs)، که اتحادیه‌های شرکتی تحت حمایت مدیریت بودند، همراه کرد. این ERPها در نهایت به عامل مهمی تبدیل شدند که منجر به سازماندهی کارگران فولاد ایالات متحده آمریکا شد. این شرکت در سال ۱۹۳۷، زمانی که میرون تیلور، رئیس وقت شرکت فولاد ایالات متحده، موافقت کرد کمیته سازماندهی کارگران فولاد، شاخه‌ای از کنگره سازمان‌های صنعتی (CIO) به رهبری جان ال. لونیس را به رسمیت بشناسد، موضع سرسختانه و ضد اتحادیه‌ای خود را کنار گذاشت. تیلور یک فرد خارجی بود که در دوران رکود بزرگ برای نجات فولاد ایالات متحده به این شرکت آورده شد. تیلور با مشاهده آشفتگی ناشی از اعتصاب نشسته موفقیت‌آمیز کارگران خودروسازی متحد در فلینت، میشیگان، و با این باور که لوئیس کسی است که می‌تواند با او به صورت حرفه‌ای برخورد کند، از طریق چانه‌زنی جمعی به دنبال ثبات بود.

با این حال، فولاد ایالات متحده با اداره پلیس بیرمنگام (آلاباما) همکاری نزدیکی داشت و این اداره در دهه‌های ۱۹۳۰ و ۱۹۴۰ به شدت فعالیت‌های کارگری را بررسی و هدف قرار می‌داد. این شرکت اطلاعات را توسعه داده و به یک "جوخه سرخ" از کارآگاهان "که از قوانین ولگردی و هرج و مرج جنایی شهر (که به طور آزادانه با ضرب و شتم‌های پشت پرده تقویت می‌شد) برای حمله به سازمان‌دهندگان رادیکال کارگری استفاده می‌کردند" ارائه می‌داد. در دهه ۱۹۵۰، این تحقیقات از کارگری به فعالان حقوق مدنی تغییر یافت.

کارگران فولاد همچنان رابطه‌ای جنجالی با فولاد ایالات متحده دارند، اما بسیار کمتر از رابطه‌ای که سایر اتحادیه‌ها با کارفرمایان در صنایع دیگر در ایالات متحده داشتند. آنها تعدادی اعتصاب طولانی علیه فولاد ایالات متحده در سال ۱۹۴۶ و یک اعتصاب ۱۱۶ روزه در سال ۱۹۵۹ آغاز کردند، اما

این اعتصابات بر سر دستمزدها و مزایا بود و نه مسئله اساسی‌تر به رسمیت شناختن اتحادیه که منجر به اعتصابات خشونت‌آمیز در جاهای دیگر شد.

اتحادیه کارگران فولاد در سال ۱۹۷۴ با انعقاد قراردادی موسوم به «توافقتنامه مذاکره تجربی» (ENA) تلاش کرد تا مشکلات واردات رقابتی خارجی را کاهش دهد. این قرارداد قرار بود در صورتی که طرفین نتوانند در مورد هرگونه توافق جدید چانه‌زنی جمعی به توافق برسند، داوری را فراهم کند و از این طریق از اعتصاب‌های مخرب جلوگیری کند. **ENA نتوانست جلوی افول صنعت فولاد در ایالات متحده را بگیرد.**

شرکت فولاد ایالات متحده و سایر کارفرمایان ENA را در سال ۱۹۸۴ فسخ کردند. در سال ۱۹۸۶، کارکنان فولاد ایالات متحده پس از اختلاف بر سر شرایط قرارداد، که توسط شرکت به عنوان اعتصاب و توسط اتحادیه به عنوان تعطیلی کارخانه توصیف شد، کار را متوقف کردند. جانستون در نامه‌ای به کارکنان اعتصابی در سال ۱۹۸۶ هشدار داد: «در کشتی نجات فولاد، صندلی‌های کافی برای همه وجود ندارد.» صنعت فولاد علاوه بر کاهش نقش اتحادیه‌ها، تلاش کرده بود تا دولت فدرال را وادار به اقدام برای مقابله با دامپینگ فولاد توسط تولیدکنندگان خارجی با قیمت‌های پایین‌تر از بازار کند. نه امتیازات و نه قوانین ضد دامپینگ، سلامت و اعتبار سابق این صنعت را به آن باز نگرداند.

در D در دسامبر ۲۰۲۲، یک قرارداد چهار ساله جدید بین اعضای اتحادیه کارگران فولاد ایالات متحده و شرکت فولاد ایالات متحده تصویب شد. این قرارداد ۱۱۰۰۰ کارگر را در ۱۳ مکان پوشش می‌دهد. توافقات جدید عطف به ماسبق به اول سپتامبر ۲۰۲۲ بود و شامل افزایش ۵ درصدی دستمزد پایه در هر سال به مدت چهار سال، پاداش ۴۰۰۰ دلاری پس از تصویب توافق، افزایش ۰/۵۰ دلاری در ساعت در حق بیمه ساعتی به صندوق بازنشستگی کارگران فولاد، افزایش ۰/۱۰ دلاری در ساعت در حق بیمه و تقسیم سود بدون محدودیت بود.

سابقه زیست محیطی

در طول مه دود دونورا در سال ۱۹۴۸، وارونگی هوا، پساب صنعتی (آلودگی هوا) را از کارخانه فولاد و سیم آمریکا و کارخانه روی دونورا شرکت فولاد ایالات متحده در دونورا، پنسیلوانیا به دام انداخت.

در عرض سه روز، ۲۰ نفر جان باختند... پس از رفع وارونگی، ۵۰ نفر دیگر از جمله لوکاش موزیال، پدر استن موزیال، بازیکن بزرگ بیسبال، جان خود را از دست دادند. صدها نفر دیگر بقیه عمر خود را با ریه‌ها و قلب‌های آسیب‌دیده گذراندند. اما ۴۰ سال دیگر گذشت تا تمام حقیقت در مورد هوای بد دونورا به تاریخ سلامت عمومی تبدیل شود.

امروزه موزه مه دود دونورا در آن شهر از تأثیر مه دود خطرناک دونورا بر استانداردهای کیفیت هوا که توسط دولت فدرال در سال‌های بعد وضع شد، می‌گوید.

محققان موسسه تحقیقات اقتصاد سیاسی، شرکت فولاد ایالات متحده را به عنوان پنجاه و هشتمین تولیدکننده بزرگ آلودگی هوا در ایالات متحده رتبه‌بندی کرده‌اند (که نسبت به رتبه‌بندی آنها در سال ۲۰۰۰ به عنوان دومین تولیدکننده بزرگ کاهش یافته است).. در سال ۲۰۰۸، این شرکت بیش از یک میلیون کیلوگرم (۲/۲ میلیون پوند) سموم، عمدتاً آمونیاک، اسید هیدروکلریک، اتیلن، ترکیبات روی، متانول و بنزن، اما شامل ترکیبات منگنز، سیانید و کروم، را منتشر کرد. در سال ۲۰۰۴،

شهر ریور روژ، میشیگان، و ساکنان ریور روژ و شهر مجاور آن، ایکورس، به دلیل «رهاسازی و تخلیه ذرات معلق هوا... و سایر مواد سمی و خطرناک» در کارخانه ریور روژ، علیه این شرکت اقامه دعوی دسته جمعی کردند.

این شرکت همچنین در تولید آلودگی آب و زباله‌های سمی دست داشته است. در سال ۱۹۹۳، آژانس حفاظت از محیط زیست (EPA) دستوری را برای شرکت فولاد ایالات متحده صادر کرد تا محلی را در رودخانه دلاور در فیرلس هیلز، پنسیلوانیا، که خاک آن به آرسنیک، سرب و سایر فلزات سنگین و همچنین نفتالین آلوده شده بود، پاکسازی کند. مشخص شد که آب‌های زیرزمینی در این محل با هیدروکربن‌های آروماتیک چند حلقه‌ای و تری‌کلرواتیلن (TCE) آلوده شده‌اند. در سال ۲۰۰۵، سازمان حفاظت محیط زیست، وزارت دادگستری ایالات متحده و ایالت اوهایو به توافقی رسیدند که شرکت فولاد ایالات متحده را ملزم به پرداخت بیش از ۱۰۰۰۰۰ دلار جریمه و ۲۹۴۰۰۰ دلار غرامت در پاسخ به ادعاهایی مبنی بر انتشار غیرقانونی آلاینده‌ها توسط این شرکت در آب‌های اوهایو می‌کرد. تأسیسات فولاد ایالات متحده در گری، ایندیانا بارها به تخلیه فاضلاب آلوده به دریاچه میشیگان و رودخانه گرند کالومت متهم شده است. در سال ۱۹۹۸، این شرکت موافقت کرد که مبلغ ۳۰ میلیون دلار برای پاکسازی رسوبات آلوده از یک بخش پنج مایلی (۸ کیلومتری) از رودخانه بپردازد.

به استثنای تأسیسات Fairless Hills و Gary، این دعاوی مربوط به تأسیساتی است که توسط شرکت فولاد ایالات متحده از طریق خرید شرکت ملی فولاد در سال ۲۰۰۳ به دست آمده است، نه تأسیسات تاریخی آن.

در سال ۲۰۲۱، شرکت فولاد ایالات متحده هدف خود را برای دستیابی به انتشار کربن خالص صفر تا سال ۲۰۵۰ اعلام کرد. این شرکت پیش از این هدف خود را کاهش ۲۰ درصدی شدت انتشار گازهای گلخانه‌ای تا سال ۲۰۳۰ تعیین کرده بود.

برج فولاد ایالات متحده

برج فولاد ایالات متحده در پیتسبورگ، پنسیلوانیا، به نام این شرکت نامگذاری شده است و از سال ۱۹۷۰، دفتر مرکزی شرکت در آنجا واقع شده است. این برج بلندترین آسمان‌خراش در خط افق مرکز شهر پیتسبورگ است که از فولاد کورتن این شرکت ساخته شده است. وان لیبرتی پلازا در شهر نیویورک نیز در سال ۱۹۷۳ توسط این شرکت به عنوان برج فولاد ایالات متحده آن شهر ساخته شد.

شرکت فولاد ایالات متحده همچنین در توسعه املاک و مستغلات فلوریدا از جمله ساخت آپارتمان‌های ساحلی در طول دهه ۱۹۷۰، مانند سند کی در نزدیکی ساحل دیتونا، فلوریدا، و باشگاه قایق‌رانی و کانتری پاسادنا در نزدیکی سن پترزبورگ، فلوریدا، مشارکت داشت.

تأسیسات

شرکت فولاد ایالات متحده دارای تأسیسات داخلی و بین‌المللی متعددی است.

کارخانه کک‌سازی کلیرتون در کلیرتون، پنسیلوانیا

از جمله کارخانه‌های قابل توجه در ایالات متحده می‌توان به کارخانه کک‌سازی کلیرتون، کارخانه ادگار تامسون و کارخانه ایروین اشاره کرد که همگی عضو کارخانه‌های مون ولی در خارج از پیتسبورگ، پنسیلوانیا هستند. کارخانه کک‌سازی کلیرتون بزرگترین تأسیسات کک‌سازی در آمریکای شمالی است. کارخانه ادگار تامسون یکی از قدیمی‌ترین کارخانه‌های فولاد در جهان است. این شرکت در سال ۲۰۰۳، شرکت‌های Great Lakes Works و Granite City Works، هر دو کارخانه‌های بزرگ فولاد یکپارچه، را خریداری کرد و با Severstal North America در اداره بزرگترین خط الکتروگالوانیزه جهان، شرکت پوشش فولاد Double Eagle، در مجتمع تاریخی Rouge در دیربورن، میشیگان، همکاری می‌کند.

کارخانه Gary Works در گری، ایندیانا، بزرگترین کارخانه یکپارچه در آمریکای شمالی است. بزرگترین تأسیسات داخلی U.S. Steel، Gary Works در گری، ایندیانا، در ساحل دریاچه میشیگان است. برای سال‌های متمادی، کارخانه Gary Works بزرگترین کارخانه فولاد جهان بود و همچنان بزرگترین کارخانه یکپارچه در آمریکای شمالی است. این کارخانه در سال ۱۹۰۶ ساخته شد و از ۲۸ ژوئن ۱۹۰۸ فعالیت می‌کند. گری همچنین محل استادیوم بیسبال U.S. Steel Yard است.

U.S. Steel یک کارخانه قلع در شرق شیکاگو دارد که اکنون با نام East Chicago Tin شناخته می‌شود. این کارخانه در سال ۲۰۱۵ تعطیل شد، اما اندکی پس از آن دوباره بازگشایی شد. این کارخانه سپس در سال ۲۰۱۹ «به طور دائم تعطیل» شد، با این حال، این تأسیسات تا اوایل سال ۲۰۲۰ همچنان در اختیار شرکت است.

شرکت فولاد ایالات متحده یک مرکز پرداخت ورق و قلع در پورتیج، ایندیانا، معروف به کارخانه میدوست، را اداره می‌کند که پس از ورشکستگی شرکت ملی فولاد خریداری شد. فولاد ایالات متحده در ماه مه ۲۰۰۳ شرکت ملی فولاد را با قیمت ۸۵۰ میلیون دلار و با فرض ۲۰۰ میلیون دلار بدهی خریداری کرد. فولاد ایالات متحده، کارخانه گریپ لیگس را در ایکورس، میشیگان، کارخانه میدوست در پورتیج، ایندیانا و فولاد گرانیث سیتی را در گرانیث سیتی، ایلینوی اداره می‌کند. در سال ۲۰۰۸، توسعه عمده گرانیث سیتی، از جمله یک کارخانه کک جدید با ظرفیت سالانه ۶۵۰،۰۰۰ تن، اعلام شد.

شرکت فولاد ایالات متحده، کارخانه فیرفیلد ورکز را در فیرفیلد، آلاباما (بیرمنگام) اداره می‌کند و ۱۵۰۰ نفر را استخدام کرده است و یک عملیات گالوانیزه ورق را در تأسیسات فیرلس ورکز در فیرلس هیلز، پنسیلوانیا، با ۷۵ نفر استخدام می‌کند.

شرکت فولاد ایالات متحده سه کارخانه لوله‌سازی را اداره می‌کند: عملیات لوله‌ای فیرفیلد در فیرفیلد، آلاباما (بیرمنگام)، عملیات لوله‌ای مک‌کیسپورت، در مک‌کیسپورت، پنسیلوانیا، و عملیات تگزاس (که قبلاً لون استار استیل نام داشت) در لون استار، تگزاس. کارخانه لوله‌سازی چهارم، عملیات لوله‌ای لورین در لورین، اوهایو، در حال حاضر دیگر فعالیت نمی‌کند.

شرکت فولاد ایالات متحده دو عملیات بزرگ استخراج و گندله‌سازی تاقونیت را در محدوده آهن شمال شرقی مینه‌سوتا تحت نام عملیاتی Minnesota Ore Operations اداره می‌کند. معدن مینتاک در نزدیکی مانیتین آیرون، مینه‌سوتا و معدن کیناک در نزدیکی کیواتین، مینه‌سوتا واقع شده است. شرکت فولاد ایالات متحده در اول فوریه ۲۰۰۸ اعلام کرد که تقریباً ۳۰۰ میلیون دلار برای ارتقاء (پروژه‌ای که بعداً کنار گذاشته شد) عملیات در Keetac، تأسیساتی که در سال ۲۰۰۳ از شرکت ملی

فولاد که اکنون منحل شده است خریداری شده بود، سرمایه‌گذاری خواهد کرد. در دسامبر ۲۰۲۲، ۱۵۰ میلیون دلار در این کارخانه سرمایه‌گذاری شد. شرکت فولاد ایالات متحده (U.S. Steel) نه کارخانه بزرگ و یکپارچه خود را به طور کامل تعطیل کرده است. کارخانه دولوث (Duluth Works) در دولوث، مینه سوتا، در سال ۱۹۷۳ تعطیل شد. کارخانه ووستر (Worcester Works) در ووستر، ماساچوست در سال ۱۹۷۷ تعطیل شد. کارخانه‌های اوهایو (Ohio Works) و مکدونالد (Macdonald Works) در یانگستاون، اوهایو، در سال ۱۹۸۰، کارخانه‌های دوکسن (Duquesne Works) در دوکسن، پنسیلوانیا، و انسلی (Ensley Works) در انسلی، آلاباما در سال ۱۹۸۴، و کارخانه‌های هومستد (Homestead Works) در هومستد، پنسیلوانیا، در سال ۱۹۸۶ تعطیل شدند. شرکت فولاد ژنو (Geneva Steel) در وینیارد، یوتا، در سال ۱۹۸۷ فروخته شد، کارخانه ساوت شیکاگو (South Chicago's South Works) در سال ۱۹۹۲ و به دنبال آن کارخانه ملی لوله (National Tube Works) در مکسپورت، پنسیلوانیا، در سال ۲۰۱۴ تعطیل شدند.

در سطح بین‌المللی، شرکت فولاد ایالات متحده (U.S. Steel) تأسیساتی را در اسلواکی (کارخانه آهن اسلواکی شرقی سابق در کوشیتسه) اداره می‌کند. این شرکت همچنین تأسیساتی را در صربستان اداره می‌کرد - Sartid سابق با تأسیساتی در (Smederevo کارخانه فولاد، آسیاب گرم و سرد) و (Šabac آسیاب قلع).

شرکت فولاد ایالات متحده با خرید شرکت فولاد لون استار در سال ۲۰۰۷، تأسیساتی را در تگزاس اضافه کرد.

این شرکت دو سرمایه‌گذاری مشترک در پیتسبورگ، کالیفرنیا، با POSCO کره جنوبی دارد.

شرکت فولاد ایالات متحده با خرید Stelco (که اکنون U.S. Steel Canada نام دارد) در سال ۲۰۰۷، تأسیساتی را در همیلتون و نانتیکوک، انتاریو، کانادا به خود اضافه کرد. این تأسیسات در سال ۲۰۱۶ به شرکت سرمایه‌گذاری خطرپذیر Bedrock Resources فروخته شد و از آن زمان به Stelco تغییر نام داده است. کوره بلند همیلتون دوباره فعال نشده است زیرا در سال ۲۰۱۳ توسط U.S. Steel تعطیل و از آن زمان تخریب شده است. کوره بلند نانتیکوک اکنون در حال فعالیت است.

این شرکت در سال ۲۰۰۸ یک مرکز آموزشی به نام «مرکز آموزش کارگاه‌های مون ولی» در دوکسن، پنسیلوانیا، افتتاح کرد. این مرکز پیشرفته که در بخشی از زمینی که زمانی محل کارگاه‌های دوکسن این شرکت بود، واقع شده است، به عنوان محل اصلی آموزش کارمندان در سه شعبه مون ولی شرکت فولاد ایالات متحده در منطقه پیتسبورگ فعالیت می‌کند. این مکان همچنین به عنوان دفتر مرکزی موقت پشتیبانی فنی این شرکت در طول اجلاس G20 در سال ۲۰۰۹ مورد استفاده قرار گرفت.

در ژانویه ۲۰۲۱، شرکت فولاد ایالات متحده، شرکت فولاد بیگ ریور را در شمال شرقی آرکانزاس به طور کامل خریداری کرد. در فوریه ۲۰۲۲، شرکت فولاد ایالات متحده ساخت یک کارخانه جدید در اوستولا، آرکانزاس را آغاز کرد که انتظار می‌رود تا سال ۲۰۲۴ عملیاتی شود. کارخانه جدید اوستولا در مجاورت کارخانه فولاد بیگ ریور ایالات متحده قرار خواهد گرفت. این دو مرکز با هم به عنوان کارخانه فولاد بیگ ریور شناخته خواهند شد.

در ژوئن ۲۰۲۲، شرکت فولاد ایالات متحده (U.S. Steel) یک تفاهم‌نامه غیرالزام‌آور با شرکت سان‌کوک انرژی (SunCoke Energy) امضا کرد که به سان‌کوک اجازه می‌دهد دو کوره بلند از کارخانه گرانیث سیتی ورکس (Granite City Works) متعلق به شرکت فولاد ایالات متحده (U.S. Steel) برای استفاده در تولید چدن خام خریداری کند.

وضعیت تأسیسات ایالتی

پنسیلوانیا (پیتسبورگ) کارخانه‌های مون ولی باز هستند

پنسیلوانیا (فیرلس هیلز) کارخانه‌های فیرلس باز هستند

پنسیلوانیا (پیتسبورگ) کارخانه‌های دوکسن بسته شد ۱۹۸۴

پنسیلوانیا (هومستد) کارخانه‌های هومستد بسته شد ۱۹۸۶

پنسیلوانیا (مک‌کیسپورت) کارخانه لوله‌ای مک‌کیسپورت بسته شد ۲۰۱۴

ایندیانا (پورتیج) کارخانه میدوست باز است

ایندیانا (گری) کارخانه‌های گری باز است

ایندیانا (شرق شیکاگو) کارخانه قلع شرق شیکاگو بسته شد ۲۰۱۹

ایلینوی (گرانیث سیتی) کارخانه‌های گرانیث سیتی باز است

ایلینوی (شیکاگو) کارخانه‌های جنوبی بسته شد ۱۹۹۲

ماساچوست (ورسستر) کارخانه‌های ورسستر بسته شد ۱۹۷۷

مینسوتا (ایرون رنج) معدن مینتاک، معدن کیتاک باز است

مینسوتا Duluth Works (Duluth) در سال ۱۹۷۳ تعطیل شد

Lorain Tubular Ohio (Lorain) غیرفعال شد

Youngstown Ohio Works در سال ۱۹۸۰ تعطیل شد

Great Lakes Works در میشیگان (Ecorse) افتتاح شد

Dearborn Steel Coating در میشیگان (Dearborn) افتتاح شد

Birmingham Works در Fairfield Tubular، Fairfield افتتاح شد

Alabama (Birmingham) Ensley Works در آلاباما (Ensley) Ensley Works در سال ۱۹۸۴ تعطیل شد

Big River Steel Works در آرکانزاس (Osceola) در سال ۲۰۲۱ افتتاح شد

Texas (Lone Star) Texas Operations در سال ۲۰۰۷ افتتاح شد

Geneva Steel در یوتا (Vineyard) در سال ۱۹۸۷ فروخته شد

مالکیت

شرکت فولاد ایالات متحده عمدتاً متعلق به سرمایه‌گذاران حقوقی است. ده سهامدار بزرگ در اواخر سال ۲۰۲۴ عبارت بودند از:

بلک راک (۱۱/۷۲٪)

گروه ونگارد (۹/۰۸٪)

مدیریت سرمایه پنت واتر (۸/۱۸٪)

شرکت استیت استریت (۴/۱۸٪)

مشاوران صندوق دیمنشنال (۴/۱۰٪)

خدمات مالی ماساچوست (۲/۴۰٪)

تی. رو پرایس (۲/۱۲٪)

دونالد اسمیت و شرکا (۲/۱۱٪)

کی‌اچ لیمیتد (۲/۰۳٪)

مدیریت سرمایه ژنود (۱/۷۱٪)

رئیسان

توماس جی. آشر (۲۰۰۳-۲۰۰۱)

جان سورما (۲۰۱۳-۲۰۰۳)

ماريو لونگی — رئیس و مدیرعامل شرکت فولاد ایالات متحده (۱ سپتامبر ۲۰۱۳ – ۱۰ مه ۲۰۱۷)

دیوید بوریت — رئیس و مدیرعامل (۱۰ مه ۲۰۱۷ – تاکنون)

روسای هیئت مدیره

دیوید اس. ساترلند — رئیس غیر اجرایی هیئت مدیره (۲۰۱۴-تاکنون)

یادداشت‌ها

جان دی. راکفلر از نظر فنی به عنوان یکی از بنیانگذاران شرکت فولاد ایالات متحده نیز محسوب می‌شود، زیرا ادغام دارایی‌های سنگ آهن او برای تشکیل شرکت بسیار مهم بود. با این حال، راکفلر با وجود عضویت در هیئت مدیره بنیانگذار فولاد ایالات متحده و همچنین یکی از بزرگترین سهامداران آن، پس از این واقعه و قبل از ترک کامل شرکت، نقش کمی در مدیریت آن داشت.